

komme til forstudsvis at udrede Alimenteringsbidrag til en Barnemoder, der selv formaar paa en forsvaerlig Maade at sørge for sit Barn, og det Hele bliver da kun en Omlægning af Byrden fra hendes Forsørgelseskommune til hans. Men herved naaes, at forsaavidt han har Eiendele her hjemme, eller der med Tiden skulde tilfalde ham Arv, da vil hans Forsørgelseskommune nok vide at holde sig dertil, ligesom det jo heller ikke er utænkeligt, at Barnefaderen, selv om han er i Udlandet, hellere vil betale det ham paahvilende Alimenteringsbidrag, end vide sig paa en Maade under Fattigforsørgelse hjemme i sin Forsørgelseskommune. Som det vil ses, fordres der imidlertid, at Barnefaderen skal have enten Opholds- eller Forsørgelseskommune her i Landet, for at der kan blive Tale om, at Kommunen forstudsvis kan komme til at udrede Bidraget for ham. Er han en Udlaending og reiser bort uden at have erhvervet Forsørgelsesret her i Landet, saa er Barnemoderen ubeløstet fra gennem Kommunerne at søge sin Ret.

Endringsforslaget Nr. 11 indeholder ingen Afvigelse fra Lovforslagets Tank. Det er kun en praktisk Omredaktion, som gjør Loven mindre byrdefuld for Kommunerne uden at gjøre den mindre betryggende for det vægte Barns Ret.

Et Mindretal (Dahl) bemærker:

Bed Drøftelsen af det foreliggende Lovforslag er der i begge Rigsdagens Thing fremkommet mere omfattende Krav om Uægtebarnets Retsstilling end de Bestemmelser, til hvilke Forslagets begrænsede Formaal umiddelbart sigter, Udtalelser, der for en ikke ringe Del skyldes Hensyn saavel særlig til de paa Møder og gennem Pressen i de sidste Aar reiste Spørgsmaal om Tilveiebringelsen af bedre indre og ydre Raar for det i vort Folk forholdsløst store Antal af udenfor Ægtefælle fødte Børn, som overhovedet til den mod Uædeligheden førte Kamp, der har fundet Udtryk i en tidligere uheort Tilslutning til den til Regjering og Rigsdag nylig henvendte „Sædelighedsadresse“.

Idet Mindretallet erkjender, at Forslaget, i sin forelagte Skikkelse og end mere med de af Udvalget stillede Ændringer, ved at blive til Lov vilde betegne et ikke uvæsentligt økonomiskt Fremskridt til Bedste for Uægtebarnet og dets Moder uden at stille for store Krav til Barnets Fader eller til Kommunernes Bidrag til Opgavens Løsning, har Mindretallet i Henhold til de berørte almindeligere moralske Synspunkter troet at burde gaa videre, særlig ved at tilfræde det af et andet Mindretal (Tang) hævede Krav paa Opgivelse af Barnefaderens Navn som en Forpligtelse, fra hvilken Undtagelser skjønnes lige saa utilstedelige som de hidtil ved Hjemligfødslerne paa Fødselstiftelsen tilladte Undtagelser fra Opgivelsen af Modersens Navn, — medens Mindretallet (Dahl) iøvrigt forbeholder sig at staa frit over for de andre af det nævnte Mindretal foreslaaede Ændringer.

Et andet Mindretal (Tang) formener, at Hovedmangelen ved vor nugældende Lovgivning om udenfor Ægtefælle fødte Børn, er, at den ikke tilbørlig tager Hensyn til disse Børns Retskrav saavel overfor deres Forældre som overfor Samfundet, men nøies med at sikkre dem en blot nødøstøftig Underholdning og tillader i Øvrigt Forældrene, navnlig Faderen, at tage sig det Ansvar, der er forbundet med at sætte Børn i Verden, saa let som muligt. Det af Regjeringen forelagte Lovforslag søger vel i sidstnævnte Henseende at forbedre Forholdet noget, men idet det alene gaar ud paa en videre Udvikling af de alt gjældende Bestemmelser, uden at det søger tilveiebragt et retsærdigere Grundlag for Ordningen, afhjælper det ikke hin Mangel og bliver derfor utilfredsstillende. Ved dets Vedtagelse vil der vistnok opnaas, at Trykket af den Byrde, som Besvangrelsen og Barnefødselen har paavæltet Barnemoderen, paa en retsærdigere Maade end nu fordeles mellem hende og den Mand, der har besvangret hende, men der opnaas Intet til Afhjælpning af den Uret, som Barnet lider ved at blive sat ind i Verden udenfor et ordnet Familieliv, og dette skulde være Ho-